

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobce: **X**, nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2025, č. j. OAM-345/ZA-ZA11-HA13-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2025, č. j. OAM-345/ZA-ZA11-HA13-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

§ 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítal nedostatečné posouzení důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Žalovaný nedostál povinnosti vyplývající mu ze zásady materiální pravdy, když nedostatečně zjistil skutkový stav věci, resp. zjištěný skutkový stav vykládal naprosto nesprávně a v rozporu se skutečností, v důsledku čehož docházel ke zcela nesprávným závěrům ohledně nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany žalobci. Toto pochybení se „nejostřeji“ projevuje ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.
3. Žalobce namítal, že mu měl být udělen humanitární azyl, i když nerozporoval, že se v tomto případě plně uplatňuje institut správního uvážení, k čemuž citoval příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalobce s odkazem na judikatorní závěry zdůrazňoval, že při použití správního uvážení je třeba zvolit i náležité a patřičné odůvodnění, v němž budou obsažena všechna hlediska a kritéria, k nimž správní orgán přihlédl, a uvedeny závěry, ke kterým správní orgán dospěl. Žalobce namítal, že žalovaný judikaturu Nejvyššího správního soudu nereflektoval, neboť z napadeného rozhodnutí nelze dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, podle něž smysl humanitárního azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. K těmto závěrům je nutné přihlídnout i v nyní posuzovaném případě.
4. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je ve vztahu k neudělení humanitárního azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce od počátku správního řízení tvrdil, že má na území ČR nezletilou dceru a družku a v zemi původu by čelil existenčním problémům. Tím byly podle žalobce jednoznačně naplněny důvody pro udělení humanitárního azylu.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě stručně zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a následně vyjádřil nesouhlas s žalobními námitkami. Uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti, které žalobce v řízení uvedl a shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci ve Vietnamské socialistické republice. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem a vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem případu a je patřičně odůvodněno. V průběhu správního řízení nebyly zjištěny skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr, že žalobci v zemi původu hrozí pronásledování nebo skutečné nebezpečí vážné újmy. Žalobce uvedl, že mu v zemi původu nehrozí žádné nebezpečí, pouze se obával, že nebude mít kde bydlet a nebude mít práci. Mezinárodní ochrana není prostředkem pro legalizaci pobytu na území ČR. Žalobcovou rodinnou situací se žalovaný zabýval na straně 5 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že ani tyto důvody nejsou zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný měl za to, že neudělení humanitárního azylu žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

odůvodnil přezkoumatelně a v podrobnostech odkázal na strany 5–9 napadeného rozhodnutí. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. Dne 23. 3. 2025 podal žalobce žádost o udělení dočasné ochrany v ČR. Dne 26. 3. 2025 poskytl údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním proveden pohovor. Žalobce uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, je svobodný a má v ČR dceru, u níž ale není zapsán v rodném listě jako otec. V ČR byl žalobce odsouzen za X. Chtěl by v ČR zůstat s přítelkyní a s dcerou, aby se o ni mohl starat. Jiné důvody neuvedl. Žalobce z Vietnamu vycestoval v roce 2008 kvůli zaměstnání v ČR. Měl zde dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání a následně dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, který mu byl zrušen. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany poté, co byl dne 10. 3. 2025 propuštěn z vězení. V zemi původu neměl nikdy žádné problémy, kdyby se tam vrátil, neměl by kde bydlet a neměl by práci. V zemi původu má žalobce mladší sestru, se kterou není v kontaktu. Jeho rodiče už zemřeli. Žalobce uvedl, že si přeje v ČR zůstat, aby se tu mohl starat o svou dceru.
8. Dne 1. 7. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž žalobci mezinárodní ochranu neudělil v žádné z jejich forem uvedených v zákoně o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důkazů vycházel, přičemž mezi nimi byla především výpověď žalobce a dále informace, které žalovaný v průběhu správního řízení shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně se jednalo o Informaci OAMP – Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 23. 5. 2025. Žalobce nevyužil svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí a ani nenavrhl žádné jejich doplnění. Na základě uvedeného pak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod, za které by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce sám uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení a ve vlasti neměl žádné problémy se státními orgány ani bezpečnostními složkami. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru o důvodnosti udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce totiž vůbec netvrdil, že by měl v zemi původu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Podle žalovaného skutečnost, že byl žalobci po jeho pobytu ve vězení zrušen pobyt, a tvrzení, že chce na území ČR zůstat se svou přítelkyní a nezletilou dcerou, o kterou se chce starat, svědčí o jeho záměru legalizovat si prostřednictvím mezinárodní ochrany svůj další pobyt na území. To však nezakládá důvod pro udělení azylu. Žalovaný uvedl, že evidence CIS neobsahuje žádné žalobcovy rodinné příslušníky. Rodinné vazby nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Ani ekonomické potíže v zemi původu nečiní z žalobce uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků a nelze je považovat za důvod pro udělení azylu. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl, nebyl žalobci udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Rovněž pak žalovaný neshledal u žalobce ani existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Žalovaný se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu a seznal, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, zdravou a praceschopnou osobou. Ani existenci příbuzenských vazeb nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, a na usnesení téhož soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011-36. Žalovaný dále podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. Žalovaný shrnul, že žalobcovu životní situaci nelze považovat za nikterak mimořádnou a jeho případ není hodný zvláštního zřetele. Žalovaný s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2015, č. j. 1 Azs 178/2015-25, konstatoval, že humanitární azyl nebyl koncipován k poskytnutí ochrany cizincům, kteří na území ČR pozbyli pobytové oprávnění. Žalovaný se zabýval rovněž tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany, přičemž naplnění podmínek § 14a zákona o azylu, zejména hrozbu mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, v případě žalobce neshledal. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byla udělena doplňková ochrana, nebyla žalobci udělena ani doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

V.

Právní posouzení věci soudem

9. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky. Žalobce k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaný s takovým projednáním věci výslovně souhlasil.
11. Podle § 14 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 9. 2025 *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.*
12. Podle článku II. bodu 1. zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu *v řízeních podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona provádí Ministerstvo unitra jednotlivé úkony podle ustanovení upravujících vedení řízení uvedených v zákoně č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni provádění příslušného úkonu.*
13. Podle článku II bodu 2. zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu *po vrácení věci v řízení zahájeném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona soudem k novému projednání*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Ministerstvo vnitra postupuje podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni počátku běhu lhůty pro vydání nového rozhodnutí Ministerstva vnitra.

14. Podle článku II bodu 9. zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu v řízeních podle bodu 1 nelze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona udělit národní humanitární azyl.
15. Žalobce velmi obecně namítal, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v nezbytném rozsahu. Tuto námitku nijak blíže nespecifikoval a neuvedl, jaké další skutečnosti měl žalovaný zjistit a jaký význam by pro posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany mohly mít. Žalobce nijak nekonkretizoval, v čem se měl žalovaný dopustit nesprávného výkladu zjištěných skutečností. Soud v této souvislosti připomíná dlouhodobě ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání soudem (srov. např. rozsudek ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26 nebo rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). S ohledem na povšechnou formulaci žalobní námítky se k ní soud může vyjádřit pouze v obecné rovině.
16. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, čj. 4 Azs 151/2005-86, „*zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí*“. Pokud tedy žalobce případně neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2024, č. j. 4 Azs 29/2024-33). To však zjevně není případ žalobce, který netvrdil nic, z čeho by bylo možné usuzovat na naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Od počátku tvrdil, že chce na území ČR získat mezinárodní ochranu pouze proto, aby zde mohl setrvat a pečovat o svou nezletilou dceru. V tomto ohledu žalovaný neměl co dalšího zjišťovat. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že skutkový stav věci byl v posuzovaném případě zjištěn řádně. Uvedené námitce soud nemohl přisvědčit.
17. Další žalobní námitky směřovaly proti posouzení podmínek pro udělení humanitárnímu azylu podle § 14 zákona o azylu a nedostatečnému odůvodnění závěru žalovaného o neudělení humanitárního azylu žalobci, v čemž žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
18. K tomu soud stejně jako u první žalobní námítky uvádí, že žalobce sice ocitoval řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, následně se však omezil jen na tvrzení, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky judikatury na odůvodnění rozhodnutí založeného na správním uvážení, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro chybějící úvahy žalovaného o důvodech, pro které nelze považovat žalobcův případ za hodný zvláštního zřetele, a dále uvedl, že jeho rodinné vazby v ČR a možné existenční problémy v zemi původu, které v řízení popsal, naplňují důvod pro udělení humanitárního azylu. Proto i zde bude míra podrobnosti vypořádání námítky soudem odpovídat míře, v jaké byl konkrétní sám žalobce.
19. V prvé řadě soud podotýká, že rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

ochranu lze považovat za relevantní z hlediska tohoto ustanovení. Z toho důvodu je však třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vycházel z tvrzení, která mu byla v průběhu správního řízení žalobcem zmíněna. Jedná se zejména o jeho přání žít se svou nezletilou dcerou a se svou partnerkou v ČR. Z podkladů je evidentní, že žalovaný zjistil a následně posoudil rodinou, sociální a ekonomickou situaci žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu, tedy posoudil příhodná kritéria pro udělení humanitárního azylu, neboť při jeho posuzování je třeba vycházet z kritérií odlišných od důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, jak toto plyne ze samotného znění ustanovení § 14 zákona o azylu.

20. Žalobce v podané žalobě ve vztahu k důvodům pro udělení humanitárního azylu namítal nesprávnost postupu žalovaného, kdy v rámci své úvahy neprovedl výklad neurčitého právního pojmu. V této souvislosti zmiňoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, která tento požadavek dovozuje.
21. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že žalovaný neučinil výklad předmětného neurčitého právního pojmu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu neurčitý právní pojem představovaný „důvodem zvláštního zřetele hodným“ nelze obsahově dostatečně přesně vymezit (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, či ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017-28). Soud k tomu dodává, že ačkoliv žalovaný explicitně nevymezil, co považuje za důvod hodný zvláštního zřetele, z jeho odůvodnění lze seznat úvahu, kterou se při interpretaci a aplikaci zákonného ustanovení řídil. Z této úvahy je možné dovodit, že žalovaný za případ hodný zvláštního zřetele považuje situace, kdy by s ohledem na okolnosti případu bylo „nehumánní“ azyl neudělit. Následně s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem neshledal žádné humanitární aspekty, které by bylo možné zohlednit.
22. Vzhledem k popsanému úsudku, který je z napadeného rozhodnutí patrný, nemůže soud přisvědčit žalobci v namítané nepřezkoumatelnosti. Podle ustálené judikatury je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, nebo které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden. Nepřezkoumatelným je také rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené, nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Těmito vadami napadené rozhodnutí netrpí.
23. Dále je třeba se věnovat otázce logického postupu a případné libovůle žalovaného při posuzování možnosti udělit humanitární azyl.
24. Při posuzování této otázky je klíčovou skutečnost, zda žalovaný vhodným způsobem provedl interpretaci neurčitého právního pojmu a zda je tato interpretace a následná aplikace na skutkový stav racionální. Žalobce jako hlavní důvod své žádosti uvedl, že žije na území ČR již od roku 2008 a má zde nezletilou dceru a partnerku, se kterými žije. Současně uváděl, že v zemi původu by mohl čelit ekonomické nepřízni, neboť tam nemá kde bydlet a nebude mít práci. V tomto ohledu soud odkazuje na již zmíněné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017-28, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ a uvedl příklady, ve kterých skutečnostech lze naplnění tohoto pojmu shledat a ve kterých pak bez dalšího nikoli.

Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí poznamenal, že mezi obvyklé důvody udělování humanitárního azylu lze zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Případ hodný zvláštního zřetele naopak typicky nepředstavuje manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele o mezinárodní ochranu, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu. Soud rovněž poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které trvalý pobyt syna stěžovatele na území České republiky není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (např. usnesení ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008-52, a rozsudek ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010-57). Soud se nedomnívá, že by postup žalovaného při jeho interpretaci a úvaze, zda žalobci udělí humanitární azyl, naplňoval znaky libovůle. Perspektiva žalovaného na rozhodný neurčitý právní pojem není v rozporu s optikou, kterou vytyčil Nejvyšší správní soud. Napadené rozhodnutí podle názoru soudu zcela odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, v níž byla otázka humanitárního azylu podrobně řešena (srov. např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, rozsudek ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, nebo ze dne 3. 5. 2018, č. j. 2 Azs 114/2018-30). Se zřetelem k náhledu žalovaného na interpretaci zákonného pojmu, který představuje předpoklad pro udělení humanitárního azylu, a s ohledem na zjištěný skutkový stav, považuje soud za racionální humanitární azyl neudělit. Žalobní námitky nejsou důvodné.

25. Na základě výše uvedeného soud konstatuje, že se žalovaný řádně a zcela adekvátně zabýval kritérii příhodnými z hlediska udělení humanitárního azylu, přičemž v případě žalobce nebyly shledány žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro který by mu měl být udělen humanitární azyl. Soud proto uzavírá, že žalovaný se důvody pro udělení humanitárního azylu dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelně zabýval. Lze se ztotožnit i se závěrem žalovaného o zjevné účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu. Z žalobcem učiněných výpovědí vyplývá, že účelem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je setrvání na území ČR. Jiné důvody nebyly uvedeny. Soud na tomto místě souhlasí se žalovaným, který s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobci vysvětlil, že k legalizaci pobytu v ČR slouží nástroje upravené zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a nelze k tomu účelu využívat institutu mezinárodní ochrany, neboť ten je svou povahou mimořádný a slouží k ochraně cizích státních příslušníků, kteří jsou v zemi původu vystaveni pronásledování ve smyslu zákona o azylu nebo mají z takového pronásledování odůvodněnou obavu nebo u nich existují důvody zvláštního zřetele hodné, což ale není případ žalobce. Za současné situace proto nelze hledat a dotvářet jiná azylově relevantní hlediska, pro která by měla být mezinárodní ochrana žalobci udělena.

VI.

Závěr a náklady řízení

26. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. března 2026

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně